

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

KERSTIN GIER

Verde de smarald

CULORILE DRAGOSTEI

Traducere din limba germană
de Valentina Georgescu

Belgravia, Londra

3 iulie 1912

– O să rămână o cicatrice urâtă, spuse doctorul, fără să ridice privirea.

Paul râse strâmb.

– Da, dar e de preferat amputării pe care a prorocit-o doamna Preagrijulie aici de față.

– Ce glumă bună! pufni Lucy. Eu *nu* sunt exagerat de grijulie, iar *tu...* domnule Prostesc-de-Necugetat, lasă-te de glume! Știi prea bine cât de repede se pot infecta astfel de răni, ca să nu mai vorbim de faptul că, în vremurile astea, trebuie să fii fericit dacă supraviețuiești. Nu există antibiotice, iar medicii sunt cu toții niște cârpaci ignoranți.

– Mda, vă mulțumesc frumos, spuse doctorul, ungând rana proaspăt cusută cu o pastă maronie.

Ustura ca naiba, iar Paul cu greu își putu stăpâni o grimasă. Spera doar să nu fi pătat șezlongul cel bun al lui Lady Tilney.

– N-aveți dumneavoastră nici o vină.

Paul observă cum Lucy se străduia să pară prietenoasă, încercând chiar să zâmbească. Un zâmbet destul de feroce, dar, la urma urmei, intenția conta.

– Sunt convinsă că vă dați toată silința, spuse ea.

– Doctorul Harrison *este* cel mai bun, o asigură Lady Tilney.

– Și singurul..., murmură Paul.

Era, brusc, incredibil de obosit. În infuzia cu gust dulce, pe care i-o preparase doctorul, trebuie să fi fost și un somnifer.

– Mai presus de toate, cel mai discret, adăugă doctorul Harrison.

Brațul lui Paul fu bandajat cu o fașă albă ca zăpada.

– Și, ca să fiu sincer, nu-mi pot imagina ca, în optzeci de ani de-acum încolo, rănille provocate de tăieturi și de înjunghiere să se trateze altfel de cum le-am tratat eu.

Lucy inspiră adânc, iar Paul ghici deja ce avea să urmeze. Din coafura ei înaltă se desprinsese o buclă, pe care, cu o expresie agresivă, Lucy o trecu pe după ureche.

– Da, luat în mare poate nu, însă, dacă bacteriile... deci, acestea sunt niște microorganisme, care...

– Încetează odată, Luce! o întrerupse Paul. Doctorul Harrison știe foarte bine ce sunt bacteriile!

Rana încă îl ustura cumplit; în același timp se simțea așa de epuizat, încât nu-și dorea decât să poată închide ochii și să ațipească puțin. Dar asta n-ar fi făcut decât s-o înfurie și mai tare pe Lucy. Deși ochii ei albaștri scânteiau de furie, ascundeau de fapt doar îngrijorare și – ceea ce era și mai rău – teamă, iar el știa bine asta. De dragul ei, Paul trebuia să-și ascundă atât starea fizică precară, cât și propria disperare. Așadar, continuă pur și simplu să vorbească.

– La urma urmei, nu suntem în Evul Mediu, ci în secolul XX, secolul descoperirilor inovatoare. Primul EKG este deja o descoperire veche, de câțiva ani se cunoaște deja agentul patogen al sifilisului și s-a descoperit și un tratament împotriva acestuia.

– Se vede că cineva a fost foarte atent la orele de mister.

Acum, Lucy arăta de parcă ar fi fost gata să explodeze în orice clipă.

– Frumos din partea ta!

– Iar anul trecut, o anume Marie Curie a primit Premiul Nobel pentru chimie, interveni și doctorul Harrison.

– Și ce-a mai inventat ea? Bomba atomică?

– Uneori ești îngrozitor de incultă. Marie Curie a descoperit radio...

– Ah, ține-ți *pliscul!*

Lucy își încrucișase brațele la piept și-l privea acum furibundă pe Paul, fără să observe privirea muștrătoare a lui Lady Tilney.

Respectiv — Ți-aș spune eu unde să-ți bagi prelegerile în clipa asta! Ai! Fi! Putut! Să fii! Ucis! Ești atât de amabil să-mi spui cum aș putea să previn această catastrofă fără tine? În momentul acela, vocea îi explodează. Sau cum aș putea să mai trăiesc fără tine?

— Îmi pare rău, prințesă.

Habar n-avea cât de rău îi părea.

— Pah, făcu Lucy. Nu e nevoie să faci fața asta de câine bătut.

— N-are nici un rost să vă preocupați de ceea ce ar fi putut să fie, copii, spuse Lady Tilney, clătinând din cap, în timp ce-l ajută pe doctorul Harrison să-și pună instrumentarul la loc în geantă. A mers totul foarte bine, nu? Paul a avut noroc în nenoroc.

— Doar pentru că ar fi putut fi mai rău de-atât nu înseamnă că a mers totul bine! strigă Lucy. N-a mers nimic bine, absolut nimic! Ochii i se umplură de lacrimi, iar lui Paul aproape i se frângea inima privind-o. Suntem deja de trei luni aici și nu am reușit nimic din ceea ce ne-am propus, ba dimpotrivă: am înrăutățit situația! Aveam, în sfârșit, nenorocitele alea de hârtii și Paul le-a dat. Așa, pur și simplu!

— Poate că m-am pripit puțin. Își lăsă capul să-i cadă pe pernă. Dar, în acel moment, am simțit pur și simplu că fac ce trebuie.

Și anume din pricină că exact în nenorocitul ăla de moment fusese la un pas de moarte. Nu lipsise mult ca lama spadei lordului Alastair să-l lichideze. Dar asta n-avea voie sub nici o formă să-i povestească lui Lucy. Dacă l-am avea pe Gideon de partea noastră, ar mai exista o șansă. De îndată ce va citi hârtiile, va înțelege care ne sunt intențiile. *Spera el.*

— Însă, nici noi nu știm exact ce e scris în hârtiile alea! Poate că e ceva cifrat sau... of, și nici măcar nu știi exact ce i-ai dat lui Gideon, zise Lucy. Lordul Alastair ți-ar fi putut aduce orice: facturi vechi, scrisori de dragoste, foi albe...

La asta se gândise și Paul de mult, dar faptul era deja consumat.

— Uneori trebuie să mai ai și un pic de încredere, murmură el, dorindu-și ca lucrul pe care tocmai îl spusese să fi fost valabil și pentru el.

Respectiv Chiar mai mult decât gândul că era foarte posibil să-i fi dat lui Gideon niște hârtii fără valoare îl tortura varianta că băiatul s-ar fi putut duce cu acele hârtii direct la Conte de Saint-Germain. Asta ar fi însemnat că și-ar fi jucat ultima carte. Dar Gideon spusese că o iubea pe Gwendolyn, iar felul în care o spusese fusese cumva... convingător.

„Mi-a promis“, vru Paul să spună, dar nu reuși decât să șoptească ceva ininteligibil. Și oricum ar fi fost o minciună. Căci nu apucase să audă răspunsul lui Gideon.

– A fost o idee prostească să ne dorim să colaborăm cu Alianța florentină, o auzi pe Lucy zicând. Ochii i se închiseră. Indiferent ce preparat îi administrase doctorul Harrison, efectul era extrem de rapid. Da, știu, continuă Lucy. A fost ideea *mea* prostească. Ar fi trebuit să luăm noi înșine problema în mână.

– Copii, dar voi nu sunteți niște ucigași, spuse Lady Tilney.

– Credeți că e vreo diferență morală între a ucide pe cineva cu propriile mâini și doar a ordona cuivauciderea?

Lucy oftă adânc și, deși Lady Tilney o contrazise cu vehemență („Fetițo, nu mai spune așa ceva! Doar nu ați ordonatuciderea nimănui; n-ați făcut decât să dați mai departe niște informații!“), păru deodată greu de îmbărbătat.

– Am făcut greșit absolut tot ce se putea face greșit, Paul. În trei luni, nu am făcut decât să irosim o grămadă de timp și banii lui Lady Margret și să implicăm în povestea asta mult prea mulți oameni.

– Sunt banii lordului Tilney, o corectă Lady Tilney. Ai fi uimită dacă ai afla pe ce altceva își aruncă el banii. Cursele de cai și dansatoarele sunt doar lucrurile cele mai nevinovate – nici nu va observa puținul pe care l-am folosit pentru noi. Și, dacă ar face-o, atunci ar trebui să fie destul de gentleman să nu scoată nici o vorbă despre asta.

– Iar eu, personal, aș fi fost dezamăgit dacă nu aș fi fost implicat, îi reasigură doctorul Harrison și mustăci. Viața mea tocmai devenea foarte plicticoasă. La urma urmei, nu dai chiar în fiecare zi peste niște călători în timp, care vin din viitor și știu

totul mult mai bine. Și, fie vorba între noi, stilul de conducere al domnilor de Villiers și Pinkerton-Smythe chiar te forțează să organizezi o revoltă în secret.

– Întocmai, spuse Lady Tilney. Acest egoist de Jonathan și-a amenințat soția c-o va încuia în casă dacă va mai continua să simpatizeze cu sufragetele. Apoi imită o voce bărbătească morocănoasă: „Ce-o să mai urmeze acum? Drept de vot pentru câini?”

– Păi, asta este și motivul pentru care l-ați amenințat c-o să-l pălmuiți, spuse doctorul Harrison. Apropo, acela a fost un ceai la care nu m-am plictisit.

– Dar nu a fost deloc așa. Eu am spus doar că nu pot garanta pentru ce va face mâna mea dreaptă în secunda următoare, dacă mai continuă să scoată asemenea ineptii.

– Dacă mai continuă să scoată asemenea tâmpenii, ar fi fost termenul mai potrivit, o corectă doctorul Harrison. Știi asta atât de exact deoarece m-a impresionat în mod deosebit.

Lady Tilney râse și-i oferi brațul doctorului.

– Am să vă conduc, doctore Harrison.

Paul încercă să deschidă ochii și să se ridice, pentru a-i mulțumi doctorului. Nu reuși nici una, nici alta.

– Vă... mț...esc, bolborosi el cu ultimele puteri.

– Ce dracului i-ați pus în băutura pe care i-ați dat-o? strigă Lucy după doctorul Harrison.

Acesta se opri în ușă și se întoarse către ea.

– Doar câteva picături de tinctură de morfină. Complet inofensiv!

Dar Paul nu mai auzi răcnetele revoltate ale lui Lucy.

30 martie 1916

Parola zilei: „Potius sero quam numquam.“

(Titus Livius)

Deoarece, conform sursei noastre din Serviciile Secrete, Londra aștepta în zilele următoare noi atacuri aeriene din partea escadronului german de marină, am decis să aplicăm cu efect imediat protocolul de siguranță de gradul unu. Cronograful va fi plasat pe durată nedeterminată în arhivă, iar Lady Tilney, fratele meu Jonathan și cu mine vom elipsa împreună de acolo, pentru a reduce la trei ore timpul alocat zilnic în acest scop. Călătoriile în secolul al XIX-lea nu ar trebui să creeze vreo problemă în această incintă; rareori a stat cineva acolo pe timpul nopții, iar în Anale nu apare nici o consemnare despre vreo vizită din viitor, motiv pentru care se poate trage concluzia că prezența noastră nu a fost niciodată observată.

Așa cum era de așteptat, Lady Tilney nu a fost de acord să se abată de la rutina ei cotidiană, și, conform propriilor ei spuse, nu a putut găsi „nici o logică în raționamentul nostru“, însă, în cele din urmă, a trebuit să se supună deciziei Marelui nostru Maestru. Războiul cere, nu-i așa, măsuri speciale.

Elipsarea din această după-amiază în anul 1851 a decurs apoi surprinzător de pașnic, poate și pentru că grijulia mea consoartă ne-a dat inegalabilele ei prăjiturile pentru ceai, iar noi am evitat teme de discuție precum dreptul de vot pentru femei, având probabil încă proaspete în amintire dezbaterile aprinse din alte ocazii. E drept că Lady Tilney a regretat că nu am putut merge la Expoziția Mondială din Hyde Park, însă, cum și noi am regretat la fel de mult ca dânsa acest lucru, nu am ajuns să ne certăm.

Respect pentru **Cu propunerea ca, de a doua zi, să ne ocupăm timpul cu partide de poker, Lady Tilney ne-a arătat totuși până la urmă latura dumneaei excentrică.**

Vremea astăzi: burniță ușoară pe o temperatură primăvărată de 16 grade Celsius.

A consemnat:

Timothy de Villiers, Cercul Inițiatilor

Vârful sabiei era îndreptat direct înspre inima mea, iar ochii ucigașului meu semănau cu două găuri negre, care amenințau să înghită tot ce le-ar fi stat în cale. Știam că nu aveam nici o scăpare. M-am mișcat greoi și am făcut câțiva pași împiedicați îndărăt.

Bărbatul m-a urmat.

– Voi șterge de pe fața pământului ce nu este dorit de Dumnezeu! Pământul va musti de sângele tău!

Îmi stăteau pe limbă cel puțin două observații referitoare la aceste cuvinte atât de patetic horcăite (Să mustească pământul – ALO? Acolo era podea din gresie!), însă, din cauza panicii imense, nu am reușit să rostesc nici un cuvânt. Tipul oricum nu părea că mi-ar fi apreciat simțul umorului în contextul dat. Sau în oricare alt context.

M-am mai dat un pas înapoi clătinându-mă și m-am lovit cu spatele de perete. Adversarul meu izbucni într-un râs zgomotos. Mda, poate că avea totuși simțul umorului, dar unul un pic diferit de al meu.

– Acum ai să mori, demone! strigă el și-și împlântă sabia în pieptul meu, fără alte formalități.

Am sărit în sus țipând. Eram leoarcă de transpirație și mă durea inima, ca și cum ar fi fost într-adevăr străpunsă de lama unei săbii. Ce vis tâmpit! De fapt – de ce mă miram oare?

Evenimentele din ziua precedentă (și din zilele anterioare ei) nu prea reprezentaseră condițiile ideale pentru a te cuibări confortabil sub păturică și a dormi somnul celor dreپți. Lucrurile stăteau mai degrabă în așa fel, încât prin creier îmi colcăiau gânduri nedorite precum niște plante carnivore care se tot

Respe înmulțeau agresiv. Gideon n-a făcut decât să se prefacă. Nu mă iubește.

„Probabil că oricum nu trebuie să facă prea multe eforturi ca să i se arunce fetele la picioare“, îmi suna în minte, iar și iar, vocea suavă și gravă a contelui de Saint-Germain. Și: „Nimic nu este mai ușor de anticipat decât reacția unei femei îndrăgostite“.

Zău? Și cam cum reacționează o femeie îndrăgostită care a aflat că a fost mințită și manipulată? Corect: stă de vorbă ore în șir la telefon cu prietena ei cea mai bună, după care rămâne trează pe întuneric și se întreabă de ce dracu' a căzut victimă tipului ăștia, plângând, în același timp, de dorul lui, mai-mai să-și dea duhul... – într-adevăr, ușor de anticipat.

Cifrele luminoase ale ceasului deșteptător de lângă patul meu arătau ora 3.10, ceea ce însemna că reușisem totuși să ațipesc și chiar să dorm mai bine de două ore. Cineva – mama? – probabil că intrase în cameră și mă învelise, căci eu nu-mi mai aminteam decât cum mă chircisem în pat cu genunchii la piept, ascultând cum îmi bate inima într-un ritm mult prea rapid.

Ciudat, totuși, că o inimă zdrobită mai putea încă să bată.

– Se simte ca și cum ar fi făcută numai din așchii ascuțite, care mă sfâșie pe interior și mă fac să sângerez! Încercasem eu să-i descriu lui Leslie starea inimii mele (OK, asta suna aproape la fel de patetic ca spusele tipului horcăitor din visul meu, însă uneori, adevărul este, într-adevăr, cumva... chicios).

Iar Leslie îmi spusese compătimitoare:

– Știi exact cum te simți. Când Max a terminat-o cu mine, și eu am crezut la început că am să mor de-atâta suferință. Și anume din motiv că mai multe organe interne îmi vor ceda. Căci e un sâmbure de adevăr în toate vorbele alea care spun că dragostea îți afectează rinichii, îți atacă stomacul, îți frânge inima, îți strânge pieptul ca-ntr-o menghină și... ăăă... și-ți mănâncă ficatul precum un vierme. Însă, în primul rând, toate

Re: astea trec, în al doilea rând, nu e pierdută chiar orice speranță, așa cum crezi tu, și-n al treilea rând, inima ta nu e de sticlă.

– Piatră, nu sticlă, am corectat-o eu suspinând. Inima mea este o piatră prețioasă, pe care Gideon a sfărâmat-o în mii de așchii, exact ca în viziunea mătușii Maddy.

– Sună destul de tare, dar – nu! În realitate, inimile sunt făcute din cu totul alt material. Mă poți crede pe cuvânt. Leslie își drese glasul, iar tonul vocii îi deveni absolut solemn, ca și cum urma să-mi dezvăluie marele secret al istoriei omenirii. Este vorba despre un material mult mai dur, mai incasabil și mai maleabil, căruia îi poți da mereu altă formă. Produs după o rețetă secretă. Și-și mai drese glasul o dată, pentru a spori suspansul. Eu mi-am ținut involuntar respirația. *Ca și marți-panul!* îmi aduse Leslie la cunoștință.

– Marți-pan?

Pentru o clipă, m-am oprit din suspinat și am schițat un zâmbet.

– Da, marți-pan! repetă Leslie la cel mai serios mod posibil. Chestia aia delicioasă făcută din multe, multe migdale.

Aproape că era să încep să chicotesc. Apoi însă mi-am dat din nou seama că eram, totuși, cea mai nefericită fată din lume, și am spus, trăgându-mi nasul:

– Dacă așa stau lucrurile, atunci Gideon a *mușcat* o bucată din inima mea! Și a mâncat și toată glazura de ciocolată în care era învelită. Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat când...

Înainte să o pot lua de la capăt, Leslie suspină astfel încât s-o pot auzi.

– Gwenny, nu-mi face plăcere s-o spun, dar scânceala ta nu-i este nimănu de folos. Trebuie să-ncetezi!

– N-o fac intenționat, am asigurat-o eu. Dau pe dinafară de atâta of și-amar. În prima secundă eram cea mai fericită fată din lume, și-apoi îmi spune că...

– OK, Gideon s-a purtat ca un nenorocit, mă întrerupse Leslie imediat. Chiar dacă nu înțeleg de ce. Adică, *alo?* De ce ar trebui să fie fetele îndrăgostite mai ușor de manipulat? Eu aș